

Bestyrelser der har viist sig villige til at gaa ind paa en Ordning, vil man ogsaa til den Tid kunne se, hvorvidt et Lovforslag maa anses for rigtigt og nødvendigt med Hensyn til de tilbageftaaende. Da jeg altsaa mener, at Thinget maa være enigt med den ærede Minister i, at dette første Skridt bør gøres, vil jeg uden dog for øvrigt at ville hævde, hvad jeg i store Omrids nævnte som Grundlag for et Lovforslag i Fremtiden, kun gjøre nogle Bemærkninger imod de Indvendinger, der kom fra den ærede Ministers Side. Jeg vilde ikke have fundet en saadan Afgjørelse hensigtsmæssig, hvis en Indtægt, hvortil der en Gang var bundet Ret, var varig, men det, hvorpaa det Forslag, jeg nævnte, er grundet, er netop det, at denne Indtægt for Kommunerne er høist usikker for Fremtiden. Den kan for Diebliffet være meget stor, men om et Aar eller to eller om kort Tid kan den vinde hen til Lidet eller slet Intet. Jeg mener altsaa, at man ikke gaar Kommunerne for nær, naar man siger: I have i saa og saa lang Tid havt Ret til denne Indtægt; den har været saa og saa stor i den Tid, I have havt Ret til den, og vi tage nu Gjennemsnittet af den for de vedkommende Aar. Dette forekommer mig at være høist billigt. Forberne behøve jo ikke engang at stifte Gier, for at der kan ske en Forandring, idet de Paagjældende, der nu bruge og have disse Eiendomme, ved at flytte ind til Byen kunne frigjøre sig for denne Afgift. Naar nemlig Afgiften stiger og bliver saa betydelig for Flere af de Vedkommende, at de gjennemsnitlig ikke ville have saa store Udgifter, naar de flytte til Byen, idet de da slippe for denne Merudgift, flytte de naturligvis ind til Byen, og derved falder Afgiften bort. Med Hensyn til Aar som den ærede Minister nævnde, skal jeg dernæst gjøre opmærksom paa, at det jo godt kan være, at den Maand, som arver Eiendommen, bor i Byen, og da er Afgiften ligeledes bortfalden. I det Hele taget er denne Afgift saa løs, som i det vel er muligt; derfor vil jeg anse det for retfærdigt, at man tager Gjennemsnittet af Indtægterne for de Aar, i hvilken Retten har bestaaet, og giver fuld Erstatning derfor. Naar den ærede Minister nævnde Forholdet i Roskilde, skal jeg dertil bemærke, at naar Kommunalbestyrelsen der ikke har oppehaaret denne Afgift før i 1865, er der ingen Grund til at medregne den foregaaende Tid. Kommunen kunde have havt Indtægten fra 1811, og vi sige da, at den siden 1811 har havt en Indtægt, der beløb sig til saa og saa Meget i Gjennemsnit. Den har kun havt denne Indtægt siden 1865, men fra 1811 har den havt Retten til den, og for at faae Bøbet ud, fordele vi Indtægten paa de Aar, hvori Kommunen har havt Retten til den. Det Samme maa siges om dem, der tidligere have givet Afkald paa denne Ret. Lad os undersøge, om vi ved nogen af de Afgifter af den Slags, som vi tidligere have ordnet ved Lovbestemmelser, nogenlunde have taget Hensyn til dem,

som forud frivillig have givet Afkald paa deres Ret. Derom har der aldrig været Tale, men der har kun været Tale om at give Erstatning til de Vedkommende for, hvad de havde i Diebliffet. De have ikke gjort Regning paa at have en saadan Indtægt; de have frivillig opgivet den, og hvorfor skulde de da have Erstatning? Derimod har den, som har beholdt Indtægten, Ret til fuld Erstatning ved en Aflysning. Paa Grund af den Usikkerhed, der er forbunden med denne Indtægt, idet den tilfældig snart stiger, snart falder bort, maa Gjennemsnitsprisen af den i de Aar, Retten har været tilstede, være Grundlaget for en Aflysning. Nu faae vi imidlertid efter den ærede Ministers Løfte et saadant Materiale, at vi til næste Aar, om vi finde det nødvendigt, selv kunne udarbejde et Lovforslag, hvis den ærede Minister ikke til den Tid er kommen paa andre Tanker og selv vil forelægge et saadant.

Indenrigsministeren: Hvis det forelaa et Forslag til en Aflysning af den Beskaffenhed som det, der i Forbigaaende er blevet nævnt af det ærede Medlem, vilde jeg selvfølgelig gaa dybere ind paa en Drøftelse deraf; men nu vil jeg indskrænke mig til at udtale, at jeg ikke kan erkende, at hans eneste Udsvikling af det Retfærdige i at lægge den af ham antydede Ordning til Grund for et Forslag er rigtig. Jeg nævner dette, for at jeg ikke ved Laushed skal faae Skyld for at have godkjendt de Bemærkninger, der ere komne frem, eller et Forslag af den Art, som det ærede Medlem har taget Ordet for. — Jeg skal tilføje, at jeg skal sætte Sagen i Gang, saa snart Omstændighederne tillade det, altsaa i Løbet af en Maaned eller saa; men jeg vil ikke have noget Ansvar for, at denne Sag til næste Aar vil være kommen saa vidt, at jeg da kan forelægge Resultaterne fra samtlige Kommuner i den eller den anden Retning; thi den kommunale Administration kan jo paa disse Omraader, hvor en hel Del De-liberation maa gaa i Forveien, være hindret i at lade Sagen gaa hurtig fremad. Der skal ned-sættes Udvalg, Betænkninger skulle afgives, For-handlinger skulle finde Sted i Byraadet osv., og jeg vil derfor ikke paatage mig noget Ansvar for, at det Hele vil kunne paafyndes saa meget, at Resultaterne kunne foreligge til næste Samling. Jeg vil kun sige, at, hvad jeg har lovet, nemlig at tage Sagen i min Haand, skal jeg ogsaa holde.

Sjörning: Naar de Folk, der have bosat sig ude paa Kjøbstadjorderne, klage over, at de maa betale disse Afgifter til Kæmmerkassen, uagtet de ikke nyde Godt af ret mange af de kommunale Goder — hvad enkelte ærede Medlemmer i Dag have betonet — tror jeg, at disse Klager ere lidt i Familie med dem, man hører fra Eiendeyderne om, at de maa betale Tiende,